

dam in loco, quem observarat nemo, magnam sacrarum reliquiarum vim, quarum omnis memoria exciderat, latentem detexit. Hujus successus historiam fufe perſcripſit vir genere, doctrina, ac morum ſanctitate inſignis *Joannes Theopolus*, tunc marſianae baſilicae Primicerius, deinde Venetiarum Patriarcha, anno 1619. VI. idus oct. renunciatus; ac in lucem eodem anno 1717. in 4. emiſit typis Pinellianis, cujus altera editio priori auctior, hunc titulum praefert: *Trattato delle antiffime reliquie, ultimamente trovate nel ſantuario della chieſa di ſan Marco*. Haec eadem hoc Opusculo perſequitur *Maurocenus*. Hujus opellae idem meminit duabus ad *Lollinum* epistoſis, quarum prima, pag. 242. eam ad *Lollinum* miſſurum ſe pollicetur; altera, pag. 200. miſſam a ſe ait. Huic vero cum *Lollinus* reſcriberet, pag. 116. hanc ingenii ejus ſorturum vocat doctam, piam, elegantem, & eo magis ornatam, quo inelaboratior videtur. Meminit etiam alibi *Maurocenus* ſcilicet in *Hiſtoria expeditionum Terrae ſanctae*, cujus infra ſermo erit, pag. 205. Si trova nelle publiche memorie, che eſſendoci nel tempo del principato di Giacomo Tiepolo acceſo il fuoco, dove erano riſervate e cuſtodite con altre queſte due pretioſiſſime reliquie (crucis ſcilicet Redemptoris fragmentum in minorem crucem converſum, ac ſanguinis ampulla, miraculo ex Chriſti imagine expreſſi) furono ambedoi ritrovate illeſe; del qual miracoleſo accidente havendo diſſuſamente ſcritto nel trattato de ſacris liſpanis in divi Marci templo inventis, ad eſſo rimetto il curioſo lettore.

3. pag. 73. *Meditationes*, quatuor numero: *Chriſtus pedes diſcipulorum ablvens*; *Chriſtus crucifixus*; *Chriſtus reſurgens*; *Beatiffimae Virginis encomium*. Stilo tenuiae perſpicuo ſcriptae ſunt; at piis ſententiis reſertae, ut ſatis oſtendant, quam aſſiduus in ſacris bibliis, ſanctisque Patribus evolvendis auctor fuerit.

4. pag. 99. *De zoophagia, & antropophagia commentarius*. Eruditiffimus hic tractatus, in dialogi modum conſcriptus, in duas dividitur partes. Priori parte, permiſſa ne ſit homini zoophagia, hoc eſt animalium eſus; altera, cur antropophagia interdicta ſit, hoc eſt cur vetiti homines hominibus veſci, investigatur. Duo tamen alia prius auctor quaerit; num ſcilicet ante diluvium animalium carne veſci hominibus liceret; deinde cur poſt diluvium ejus eſu permiſſo, cum ſanguine tamen edere Deus vetuerit. Ex hoc doctiſſimo Opusculo intelliges etiam, quibus praecipue oblectaretur tantus Senator, cum, publicis curis ab animo dimiſſis, rus concederet. Nimirum maxima ipſi voluptas erat, Patavinam Carthuſiam adire, ibique mutuis cum optimis illis coenobitis ſermonibus aliquot diei horas fallere. „Ad aedes illas (*Carthuſianorum*) nonnunquam, cum Patavium vel valetudinis, vel ſtudiorum cauſa accedo, divertere, beatoque illo otio frui ſolitus ſum, &c. „Id apparet quoque ex duabus epistoſis *Stephano Galeſio*, Patavinae Carthuſiae praefecto, ab ipſo datis. Prioris, quae exſtat pag. 190. hoc eſt initium. „Ficus ſeu caricas ad te mitto, &c. „Eſt autem haec non eruditionis ſolum, ſed ſalium etiam & leporum plena, quibus illud fruſtum genus comendat. Eucharistica altera ob miſſa ſibi jucundiſſima poma exſtat pag. 242. Atque hic, „Utinam vero, inquit, tempus conditione, & te adeundi, & ampliſſimi iſtus coenobii inviſendi mihi poſſeſſeſ, teſtas non praeſtaretur. Nihil optatius, nihi ad levandas animi moleſtias opportunius accidere poſſet. „Quo tempore, quaque de cauſa dialogus hic conſcriptus ſit, narrat auctor, qui illum his claudit. „Haec, dum gravi oculorum morbo laborarem, neque domo pedem efferre poſſem, ac mihi leſio omnis interdicta eſſet, ſubciſivis horis, dum inducias mihi cruciatus daret, animi aegritudinis levandae cauſa, de zoophagia & antropophagia excipienti dictavi anno M. DC. XV. menſe octobri. „

5. pag. 143. *In Joannis Bembi, ſereniſſimi Principis obitu, elogium*. Cum *Bembus*, civilibus bellicisque artibus clariffimus Princeps, anno 1618. XIII. kal. april. fato functus ſit; inter ea, quae ſub vitae exitum *Maurocenus* ſcripſit, hoc *Elogium* eſt recensendum. *Lollinus* ea epistoſa, quae pag. 211. legitur, ita de eo ſcribit: „Miro me quondam modo affectit *SEMBUS*, TUUS, cujus tu non tam poſtrema deſſes, quam famam, vitamque adeo ipſam extendis, decoroſiſſimis praeconiis, unus, vel cum paucis, artem illam callens, qua ſit, ne quos amamus, etiam poſt funera ipſa, Lethes obliviae excipiant. „

6. pag. 150. *De Aloyſio Georgio, divi Marci Procuratore, elogium*. *Vincentius Coronellus* in *Catalogo Procuratorum divi Marci* mortuum reſert *Aloyſium Georgium* XIII. kal. febr. anno 1615. m. v. cum tamen ea die minime deceſſerit, verum in majoribus Comitibus ejus mors evulgata ſit, elique ſucceſſor datus. *Ericius Puteanus* praefantiſſimo huic Senatori epistoſam dedit, quae exſtat pag. 171. inter ejus epistoſas, quibus hic titulus eſt inſcriptus: *Ericii Puteani Epistoſarum atticarum promulſis in centurias tres diſtributa. Coloniae, ſumptibus beredum Lazari Zetneri, 1636. in 8.*

7. pag. 161. *Chriſtophori Valerii elogium*. Deſſet hoc opusculo *Valerii* mortem, quam obiit *Coreyrae* prid. kal. quintil. anno 1615. cum ex Byzantina lagatione in patriam rediret; captaque occasione, quae ab ipſo, dum viveret, praeclare geſta erant, breviter enarrat. Hunc *Maurocenus* vivens titulum opusculo inſcripſerat: *Icon Chriſtophori Valerii*. Occurrit pag.